

Usnesení

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, „X“, proti žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem** ze dne 25.2.2011, č.j. 1498/11-1500-506476,

takto :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 25.2.2011, č.j. 1498/11-1500-506476, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 30.8.2010, č.j. 72058/10/196961505290, o zastavení řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích ze dne 23.9.2009, č.j. 88792/09/196961505122, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání žalobce ze dne 25.6.2009.

Vzhledem k tomu, že dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), musel se zdejší soud předně vypořádat s otázkou, který správní orgán státní správy v oblasti výkonu správy daní je žalovaným subjektem práva od 1.1.2013, jelikož dle ustanovení § 19 odst. 3 zákona o Finanční správě byla mimo jiné s účinností od 1.1.2013 zrušena všechna finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s tímto ustanovením bylo tudíž zrušeno Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, jež vydalo žalobou napadené rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se územními finančními orgány, které jsou uvedeny v rozhodnutích vydaných při správě daní, rozumí orgány finanční správy, jež jsou příslušné od 1.1.2013 dle zákona o Finanční správě.

Jelikož napadené rozhodnutí je rozhodnutí, které bylo vydáno v rámci odvolacího řízení Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem, tj. orgánem nadřízeným Finančnímu úřadu

jakožto nejnižším orgánem v rámci již zrušené soustavy územních finančních orgánů, je zdejší soud toho názoru, že žalovaným s účinností od 1.1.2013 je namísto Finančního ředitelství v Ústí nad Labem dle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), jakož i ustanovením § 20 odst. 2, zákona o Finanční správě Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Podle ustanovení § 7 písm. a) zákona o Finanční správě vykonává Odvolací finanční ředitelství (věcnou) působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům, které jsou nejnižšími správními úřady v rámci Finanční správy České republiky. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vydáno odvolacím orgánem, tj. nikoliv nejnižším orgánem v rámci zrušených územních finančních orgánů, přešla v dané věci působnost na Odvolací finanční ředitelství, jakožto (jediný) odvolací orgán při výkonu správy daní (viz ustanovení § 5 zákona o Finanční správě). Tento závěr je současně podepřen i ustanovením § 69 s.ř.s., neboť dle tohoto ustanovení je zřejmé, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, což v tomto konkrétním případě je Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích jako orgánu státní moci České republiky.

Žalobce zdůrazňuje, že podstatou sporu není otázka výše daňové povinnosti žalobce, ale principiální posouzení, zda žalobci vzhledem k mezinárodním závazkům České republiky daňová povinnost vůbec svědčí, respektive zda za daných okolností není již samotné vyměření daňové povinnosti žalobci porušením mezinárodních závazků České republiky.

Žalobce uvedl, že již od roku 2000 je v souvislosti s vymáháním jeho pohledávek za Českou stranou sociálně demokratickou řadou státních orgánů perzekuován. Jsou mu především některými soudy zadržovány desetimilionové částky, které žalobci náleží. Tímto postupem byl žalobce zbaven možnosti dostát svým závazkům, a to i ve vztahu ke správci daně. Žalobce uvedl, že musí proti státu vymáhat náhradu jemu vzniklých škod způsobených státem a nárokovat odškodnění za nelidské zacházení, kterému je od roku 2000 vystaven.

Žalobce poukázal s odvoláním na čl. 10 Ústavy na protiústavnost postupu žalovaného jako orgánu veřejné moci, dovolal se soudní ochrany ve vztahu i k zákazu nelidského či ponižujícího zacházení a navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

V doplnění žaloby ze dne 17.5.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Dle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 70 písm. c) s.ř.s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 10.6.2009 podal odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 18.5.2009, č.j. 56153/09/196961505122. Odvolání

nemělo dle správce daně veškeré náležitosti, proto správce daně zaslal žalobci výzvu k doplnění náležitostí odvolání ze dne 22.6.2009. Dne 25.6.2009 zaslal správci daně žalobce žádost o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání. Správce daně zaslal žalobci výzvu k zaplacení správního poplatku za přijetí žádosti o prodloužení lhůty ze dne 13.7.2009, č.j. 70911/09/196961505122. Tato výzva byla žalobci doručena dne 3.8.2009. Správní poplatek nebyl žalobcem uhrazen. Proto správce daně vydal rozhodnutí ze dne 23.9.2009, č.j. 88792/09/196961505122, kterým řízení o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání zastavil. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním. Řízení o tomto odvolání bylo rozhodnutím správce daně ze dne 30.8.2010, č.j. 72058/10/196961505290, zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal opět odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání je dle soudu evidentně rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem ve smyslu § 70 písm. c) s.ř.s. Takové rozhodnutí pak podléhá kompetenční výluce zakotvené právě v citovaném ustanovení. Případné námitky vztahující se k tomuto rozhodnutí může žalobce eventuálně uplatnit až v rámci žaloby proti rozhodnutí ve věci samé.

V daném konkrétním případě však není předmětem přezkumu samotné rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání, ale rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání. Jak bylo již výše uvedeno, dospěl soud k závěru, že původní rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání je rozhodnutím, které je na základě kompetenční výlučky obsažené v § 70 písm. c) s.ř.s. vyloučeno ze soudního přezkumu. Je-li ze soudního přezkumu vyloučeno původní rozhodnutí (v daném případě rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty k doplnění náležitostí odvolání), tím méně může být předmětem přezkumu procesní rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o odvolání proti rozhodnutí o odvolání proti původnímu rozhodnutí.

Soud na základě výše uvedeného tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu v důsledku ustanovení § 70 písm. c) s.ř.s.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů shledává, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím, které je dle § 70 písm. c) s.ř.s. ze soudního přezkumu vyloučeno, byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti napadenému rozhodnutí původně žalovaného je podle § 68 písm. e) s.ř.s. nepřijatelná, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

V důsledku odmítnutí žaloby současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. O soudním poplatku nebylo rozhodováno, neboť žalobce byl od soudního poplatku osvobozen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. dubna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová